

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 374/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., Ž., zastúpeného advokátom JUDr. L. P., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 20 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 4 C 144/2008 z 9. apríla 2009 a Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 Co 178/2009 zo 17. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. augusta 2011 doručená sťažnosť M. K., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn.

4 C 144/2008 z 9. apríla 2009 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 178/2009 zo 17. mája 2011.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou na okresnom súde domáhal voči odporcom určenia práva podielového spoluvlastníctva k parc. č. 13 o výmere 505 m² v kat. úz. Z. Súčasne sa domáhal určenia neplatnosti darovacej zmluvy č. RI 2131/91-5/92, ktorou bola dárkyňa A. P. Svoj nárok odvodzoval od toho, že sa stal podielovým spoluvlastníkom z titulu dedenia po M. K – J. K. Okresný súd rozsudkom z 9. apríla 2009 žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku sťažovateľ podal odvolanie; krajský súd napadnuté rozhodnutie rozsudkom zo 17. mája 2011 potvrdil ako správne. Podľa sťažovateľa okresný súd ani krajský súd nedostatočne zistili skutkový stav vo veci, v dôsledku čoho vyvodili nesprávny právny záver, pričom aj zo zisteného skutkového stavu bol vyvodенý nesprávny právny záver. Súdny nedostatočne posúdili otázku neplatnosti darovacej zmluvy. Išlo pritom o absolútnu neplatnosť darovacej zmluvy, na čo v priebehu celého konania poukazoval. Okresný súd nesprávne posúdil aj otázku naliehavého právneho záujmu podľa § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Rozhodnutie súdov je preto zmätočné a je nepreskúmateľné a arbitrárne. Súdny postupovali nezákonne a ich rozhodnutiami boli porušené jeho práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. Žiadal preto, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné právo M. K., bytom Ž., na ochranu vlastníckeho práva v konaní vedenom na Okresnom súde v Považskej Bystrici, sp. zn. 4C 144/2008 a v konaní vedenom na Krajskom súde v Trenčíne, sp. zn. 5 Co 178/2009, bolo porušené, ktoré mu zaručuje Ústava Slovenskej republiky v Článku 20 ods. 1, ods. 2 a v Článku 46 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

A. Sťažovateľ namietal porušenie svojho označeného práva aj postupom okresného súdu v konaní vedenom po sp. zn. 4 C 144/2008. Ústavný súd však konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nie je príslušný na preskúmanie postupu okresného súdu v zmysle namietaného porušenia označeného základného práva na spravodlivé súdne konanie, pretože sťažovateľ mal k dispozícii účinný opravný prostriedok, ktorý mu zákon poskytuje na ochranu jeho práva a na použitie ktorého bol sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Takýmto prostriedkom bolo odvolanie podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku proti rozsudku okresného súdu, ktorému predchádzalo namietané konanie. Sťažovateľ napokon tak aj postupoval a o tomto postupe rozhodoval ako odvolací súd krajský súd. Právomoc všeobecného súdu rozhodnúť o odvolaní teda v tomto prípade (vzhľadom na princíp subsidiarity) vylučuje právomoc ústavného súdu, a preto ústavný súd časť sťažnosti sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojich základných práv a slobôd postupom okresného súdu, pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

B. Sťažovateľ namietal protiústavnosť rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 178/2009.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom môže sa stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možno uvažovať len v prípade, ak by sa ten natoľko odchyľoval od znenia príslušných ustanovení, žeby zásadne poprel och účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 1/05, I. ÚS 382/06).

Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že sa zaoberal všetkými námietkami sťažovateľa. Rozhodnutie krajského súdu nie je arbitrárne ani svojoľné a dáva odpoveď na všetky námietky sťažovateľa. Skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožnil so závermi rozsudku krajského súdu, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej

neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

Vzhľadom na to, že z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ porušenie čl. 20 ods. 1 a 2 ústavy odvíja od čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, a pretože ústavný súd jeho sťažnosti v tejto časti nevyhovel, neprichádzalo do úvahy vyhovieť jeho sťažnosti ani vo vzťahu k čl. 20 ods. 1 a 2 ústavy.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť už pri predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj vo vzťahu k rozsudku krajského súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

Košice 24. augusta 2011